

Veckans växt v. 35 2010

Kerria (Kerria japonica)

Kerria (*Kerria japonica*) är en prydnadsbuske från centrala och östra Kina och Japan. Den är den enda arten i sitt släkte. Busken blir ca 1,5 m hög och har smala, ganska veka, graciöst böjda grenar. Barken är klargrön, liksom de kraftigt tandade bladen. Blommorna är klargula.

Kerrian har sin huvudblomning i maj-juni, men fortsätter oftast blomma, om än med färre blommor, ända fram i augusti. Artens blommor har fem kronblad medan den fylldblommiga sorten (*Kerria japonica* 'Pleniflora') har blommor som snarast liknar runda bollar.

Busken är härdig åtminstone till zon 3, och klarar sig bra t.ex. i Stockholmstrakten. Den förökas genom örtartade sticklingar och rotskott, och sköts genom att man regelbundet gallrar bort äldre grenar. Man kan också behöva hålla efter de rotskott som bildas, om det inte är meningen att den skall breda ut sig, men dessa går lätt att hugga bort med en spade.

Kerrian har länge varit känd i Japan, där den kallas Yamabuki. Den omnämns redan på 1000-talet i 'Berättelsen om Genji' av prinsessan och författaren Murasaki Shikibu (973-1014), en bok som brukar betraktas som den första japanska romanen. Som skir bergsväxt förknippades den gärna med egenskaper som budistisk godhet och kontemplativ tillbakadragenhet, liksom ungdom och kyskhet. Kerrian associeras speciellt med floden Ide Tamagawa nära Kyoto, där den växte i stor mängd, och dit kejsarens hov brukade göra vårutflyter för att se den blomma.

Arten var känd i Europa redan på 1700-talet under sitt japanska namn Yamabuki, och den omnämndes också i Carl Peter Thunbergs 'Flora Japonica' 1784. Den introducerades för första gången till Europa 1805, då den dubbla sorten skickades till Kew Gardens från Kina av William Kerr. Den var då redan en känd trädgårdsväxt t.ex. i Canton. Den dubbla Kerrian spreds snabbt, trots att den först behandlades som mycket känslig och bara odlades i växthus. År 1838 var den enligt en samtida engelsk artikel så vanlig att den ofta växte också i arbetarbefolkningens små trädgårdar.

Den enkelblommande kerrian introducerades först 1835, då den skickades till Royal Horticultural Society från Kina av John Russell Reeves. Enligt J. C. Loudon nådde den England i full blom, planterades direkt ut på friland, och trivdes utmärkt. Den har dock aldrig blivit lika vanlig som den fyllda.

Förutom den enkla och den fylldblommiga sorten, finns i handeln idag minst en sort vars blad har en vit kant: *Kerria japonica* 'Picta' (även kallad 'Albomarginata' och 'Variegata'). Denna skall ha odlats i England redan 1844 och såldes exempelvis från Alnarps trädgårdar från 1870-talet och framåt. Vid 1800-talets slut skall det enligt vissa källor ha funnits sorter med både vit- och gulbrokiga blad i Europa. Det är osäkert om någon finns kvar, känner du till en hör gärna av dig till [Träd- och buskuppropet!](#)

Text och foto: Anna Andréasson

